

342 O, pielgrzymie, dokąd śpieszysz

1. O, pielgrzy - mie, do - kąd śpieszysz z laską w rę - ku, do - kąd, mów!

Do lep - sze - go i - dę kra - ju, we - dług me - go Kró - la słów.

Przez do - li - ny, po - la, gó - ry, przez pu - sty - nie i przez bo - ry

przez pu - sty - nie i przez bo - ry dą - żę do oj - czys - tych stron.

1. O, pielgrzymie, dokąd śpieszysz
z łaską w ręku, dokąd, mów!
Do lepszego idę kraju,
według mego Króla słów.
Przez doliny, pola, góry,
[:przez pustynie i przez bory:]
dążę do ojczystych stron.
2. Cóż ci dadzą w tej ojczyźnie,
że tak wesół śpieszysz tam?
Wielką sławę i zbawienie
tam mi poda Zbawca Pan.
Tam strumienie życia płyną,
[:róże saronowe słyną,:]
bo to wiecznej wiosny kraj.
3. Czy nie boisz się, samotny
pielgrzymując sobie tam?
Nie, bo naokoło siebie
straż anielską ciągle mam.
Jezus staje przy mym boku,
[:strzeże mię na każdym kroku:]
w drodze do ojczyzny mej.
4. O, pielgrzymie, weź mnie z sobą,
bym i ja ten ujrzał kraj!
Witaj, witaj w naszym gronie,
oto dłoń ma, swoją daj!
Razem pielgrzymujmy w wierze!
[:Nikt nam skarbu nie zabierze.:]
Blisko upragniony raj.